

KIRKON SYNTYSANAT

Pekka Ervastian esitelmä 5.10.1930

Veljeyteen, vapauteen ja tasa-arvoisuuteen uskomme kaikki, mutta kun olemme kokeneet elämässä, ymmärrämme, mitä kullakin näistä asioista tarkoitamme. Sillä nuorina, kokemattomina aatteen ihmisinä me helposti lankeamme kaikenlaisiin erehdyksiin, sellaisiin olettamuksiin, jotka eivät vastaa totuutta. Niinpä esim. on tavallista, että innostuneena, silloin kun olemme löytäneet veljeyden suuren totuuden, uskomme, että kaikki on saman arvoisia siinä merkityksessä, että kaikki ovat samanlaisia ja meistä tuntuu silloin, että tämä maailma, kaikki nämä yhteiskunnat ovat hirveän väärin järjestetyt, koska ne eivät suinkaan perustu siihen tasa-arvoisuuteen, jota yhdenkaltaisuus vaatii. Tässä innostuksessa kysymme: minkätähden toinen ihminen eläisi toisissa olosuhteissa kuin toinen; kaikkien täytyy elää samalla tavalla. Näin me huudamme tässä ensimmäisessä innostuksessa ja vasta kun olemme kokeneet, huomaamme, että paikkansa pitää tuo ihmeellinen seikka, josta viime kerralla oli puhetta, ja joka toteutui meidän ihmiskuntamme juurirodun alkuaikoina, jolloin viisaat jakoivat ihmiset neljään luokkaan. Ja kun koemme, huomamme, ettei se jako ollut väärä, eikä viisaat tehneet sitä oikusta, vaan siksi, että näkivät, että ihmiset olivat erilaisia. Ihmiset olivat jälleensyntyneinä sieluina eli henkiolentoina eri ikäisiä. Toiset olivat vanhempia kuin toiset. Se merkitsee, että muutamat ihmissielut olivat olleet useampia kertoja maan päällä ja toiset harvemmin. Ne, jotka olivat olleet vaan joitakin kertoja, eivät olleet niin kovin kokeneita. Tietysti tuo syntymälukumäärä on sangen suuri; ei kukaan ollut syntynyt maan päälle ainoastaan muutamia kertoja, vaan jokainen on syntynyt maan päälle satoja kertoja tai enemmänkin ja jos tutkimme asioita, niin huomaamme sen sangen pian. Mutta suuri

ero on ihmisten välillä; toiset ovat vanhempia, toiset nuorempia, toiset enemmän kokeneita, toiset vähemmän. Ja juuri tämä jakaa ihmiset eri luokkiin. Sitä ei voi välttää tässä viidennessä rodussa, vaikka kuinka koettaisimme järjestää yhteiskuntaa veljeyden pohjalle. Aina olemme siinä samassa kohtalossa, että ihmiset ovat erilaisia ja sentähden välttämättä, luonnon pakosta, toimivat erilailla. He ovat ruumiillisesti erilaisia, toinen on paljon vahvempi kuin toinen, toinen on heikempi, sairaaloisempi. Ei suinkaan ruumiillisen työn suhteen voi vaatia heikommalla ruumiinrakenteella varustetulta yhtä paljon kuin vahvalta. Voimakkailta voi vaatia enemmän työtä. Tässä on erilaisuus, vaikka olisi muuten samanlainen ruumis. Muutta kun sitten ajattelemme sielullisuutta, niin huomaamme vielä paremmin, kuinka erilaisia ihmiset ovat. Sieluina me ajattelemme ja tunnemme ja varmaa on, että ihmiset ovat sielussaan erilaisia, että toinen on järkevämpi, älykkäämpi kuin toinen. Toinen voi tuntea paljon puhtaammin ja kauniimmin kuin toinen. Toinen on aivan kuin syntynyt rikoksen tekijäksi, ovat aivan kuin edeltäkäs määrätty varkaiksi tai muuta sellaista. Heillä on niin voimakas sieluelämä, että he eivät voi välttää sitä. Ei ainakaan sellaisena kuin elämä on tuskin kukaan voi välttyä lankeamasta rikoksiin sillä, jos on niitä, jotka lankeavat teossa rikoksiin, niin on taas niitä, jotka ajatuksissa lankeavat rikoksiin, epäpuhtaissa ajatuksissa, jos ei teoissa. Sitten on vielä semmoisia, jotka eivät teoissa eivätkä ajatuksissa ole rikollisia; ihmisiä, joiden sieluelämä on puhdas, kirkas ja kaunis. Jos ajattelemme ihmistä henkisesti, heidän tahtonsa kannalta, yksilöllisen, siveellisen tahtonsa kannalta, niin täytyy sanoa, että toiset ihmiset ovat paljon heikompi tahtoisia, paljon alttiimpia pahan houkutuksiin ja toiset paljon vahvempia. Ihmisen luonne, karaktääri on tekemisessä hänen tahtonsa kanssa. On harvoin niitä ihmisiä, joiden tahto on niin terävä, etteivät koskaan tee mitään paha, eivätkä ajattele mitään paha. Niitä on harvassa. Niiden luonne on jo hyvin kirkastunut. Muuten ihmiset lankeavat ja nousevat,

muutamat lankeavat hyvin syvälle, eikä heidän nousustaan ole tietoa. Erilaisia ovat ihmiset ja sentähden meidän täytyy sanoa, että kun uskoo tasa-arvoisuuteen, niin emme silti pääse yhdenkaltaisuuteen, vaan siihen, että kaikki olemme elämän edessä tasa-arvoisia, niin että elämä, tuo suuri elämän koulu, se kohtelee kaikkia ihmisiä yhtä puolueettomasti. Voi myöskin sanoa: Jumala rakastaa kaikkia yhtä paljon ja on täydellisesti puolueeton ja antaa jokaisen niittää, mitä on kylvänyt. Ei saa niittää enemmän kuin mitä on kylvänyt: täydellinen oikeus karman edessä. Karman edessä olemme kaikki yhdenvertaisia. Sittenkin olemme kaikki erilaisia oman yksilöllisyytemme puolesta. Ja kun pitää mielessä tämän yleisen erikaltaisuuden ja todella huomaamme, että me ihmiset olemme jaettu jonkinlaisiin luokkiin ja samalla pidämme mielessämme, että elämä on koulu, joka kasvattaa meitä täydellisyyden päämäärää kohti, johon kaikki uskonnot ovat tahtoneet aina meitä neuvoa ja auttaa, niin me todella seisomme kuin tuommoisen probleemin edessä: millä tavalla uskonnot, millä tavalla niiden seuraajat voivat kasvattaa ja kehittää ihmisiä, tehdä hyvää ihmisille, tehdä hyvää ihmisille, kun ihmiset ovat niin erilaisia? Silloin olisi koko elämä jaettu hienoksi kouluksi ulkonaisestikin, jos olisi nuo yhteiskuntaluokat noin runollisen puhtaat ja kauniit kuin oli alussa; silloinhan jokainen suorittaisi velvollisuutensa ja pyrkisi ylös päin. Mutta nyt ihmiset ovat syntyneet aivan sekaisin näihin luokkiin. Ei ole luokkia ulkonaisessa merkityksessä; ei ihmisiä ole jaettu ulkonaisen yhteiskunnan mukaan, vaan ovat ne sekaisin. Jos ajattemme meidän yhteiskuntaolojamme, niin voimme sanoa, että on vain kahdenlaisia ihmisiä, niinkuin sosialistit sanovat: yläluokka ja alaluokka, on palvelijoita ja herroja. Ja kun katselemme ulkonaisesti tätä yhteiskuntaa, niin näemme, että „herrat“ ovat jonkunlainen yhteiskuntaluokka ja „palvelijat“ ovat jonkun verran niiden alapuolella. Ei samassa merkityksessä kuin Ranskan vallankumouksessa, vaan eroitus on pienempi ja meidän täytyy kysyä melkein leikillisesti, missä on nyt herrat? missä on

todelliset herrat? Olemmeko kaikki työmiehiä, palvelijoita ja orjia, vai olemmeko kaikki herroja? Silloin kun näin kysyy, saa lohdullisen vastauksen, että herroja on hyvin vähän. sillä herroja ovat vaan ne, jotka täyttävät määrätyt kuvat herrasta. Ja tietääksemme ja nähdäksemme, onko joku todellinen herra, meillä täytyy olla määrätty kuva herrasta. Sillä ollakseen herra, täytyy ennenkaikkea olla itsensä herra. Mikä herra se on, joka ei ole herra itsensä yli, vaan komentaa toisia. Ei se ole mikään herra. Semmoinen, joka olisi herra oman itsensä yli, hallitseisi omaa itseään, se herättäisi semmoista kunnioitusta toisissa, että jokainen tahtoo häntä palvella. Jokainen tuntisi, että tuo ei ole paha olento, minulle käy itselleni paremmin, jos palvelen häntä. On niinkuin minä itse nousisin, jos saan häntä palvella. Ei se herruus ole siinä, että olisi päällä manttelit ja muut komeudet (eikä siinä, että voi peittää rikollisuuden), mutta siinä, että olipa hän missä puvussa pahansa, jos hän on herra itsensä yli, niin opimme häntä kunnioittamaan ja rakastamaan ja tahdomme häntä kilvan palvella.

Tästä huomaamme, että vaikka meidän yhteiskunnissa on niin tai näin, niin on herroja hyvin vähän. Vaikka olemme erilaisia, niin olemme yhdenvertaisia siinä suhteessa, että olemme kaikki niin kaukana täydellisyydestä. Ja kuitenkin ihmiset ovat erilaisia. Toisilla on suurempi halu ja taipumus itsensä voittamiseen, todelliseen herruuteen. Toisilla tämä halu on aivan hämärä. Monet ihmiset, useimmat ihmiset ehkä ajattelevat omaa onneaan, omaa menestystä ja hyvinvointiaan, perheen ja läheisten hyvinvointia, vaikkapa toisten kustannuksella, sitä ei tule ajatelleeksi. Hyvin harvat ihmiset ajattelevat: kunpa minä voittaisin itseni ja voisin toisia palvella. Siinä ajatuksessa tulee esille itsensä herra. Todellinen herra, joka itsensä voittaa, on toisten palvelija. Niinkuin Jeesus sanoo: joka teistä on suurin, on toisten palvelija.

Kun nyt ihmiset ovat niin erilaisia ja kuitenkin niin samantyyppisiä ja ovat syntyneet yhteiskuntaluokkiin, jotka eivät vastaa

ulkonaisesti heidän sisäistä olemustaan, niin ymmärrämme, kun sanomme, että uskonnoilla ja niiden perustajilla on ollut tässä viidennessä juurirodussa suuri probleemi ratkaistavana. 500–600 vuotta ennen Kr. eli Indiassa suuri totuudenetsijä, viisain ja älykkäin ihminen, Gautama Buddha. Hän on nähnyt, mitä ihminen on ja tahtoi häntä auttaa ja nostaa ja vetää eteen päin kehityksen tiellä. Mitä me näemme? Hän kulkee ympäri ja saarnaa. Minkä tähden? Sen tähden, että hän ajatteli, että tahdon koota kaikki ne ihmissielut, jotka ovat valmiit kuulemaan totuuden sanaa. Ne ovat valmiit astumaan pelastuksen tielle. Niitä tahdon koota ympärille ja opettaa. Hän sanoi (ja se osoittaa, kuinka tietoinen hän oli yhteiskuntaluokista ja ihmissielujen syntyisestä sekaisiin): ei ole kukaan ihminen Brahma sen nojalla, että on syntynyt Brahma kastiin, eikä orja sen nojalla, että on syntynyt shuudrakastiin, vaan se on bramiini, joka teoillaan, ajatuksillaan ja töillään osoittaa, että kuuluu korkeampaan yhteiskuntaluokkaan; totuudenetsijä, joka tahtoo kulkea tiellä, joka pyrkii täydellisyyteen, on bramana, vaikka olisi syntynyt missä kastissa tahansa. Sentähden Buddha kulki ympäri ja etsi bramanasieluja ja tahtoi auttaa heitä, sillä he olivat kansan toivo. Mutta kaikki eivät ota samalla tavalla vastaan. Buddha etsii niitä sieluja, jotka ovat totuuden etsijöitä, Jumalan etsijöitä. Ja kerrotaan, että Buddha aamumietiskelyssään, kun hän vaipui syvään mietiskelyyn ja katseli sisäisellä silmällään maailmaa ympärillään, näki aina jonkun sielun loistavan ja näki, että tuossa on sellainen, joka voi kuulla Buddhan saarnaa ja ymmärtää sitä. Ja hän järjesti päivällä niin, että se ihminen tuli kuulemaan häntä. Hän perusti, niinkuin tiedämme, munkkikunnan, johon sai kuulua semmoisia maallikkoveljiäkin ja sisaria, jotka tahtoivat omalla paikkakunnallaan ja omassa kodissaan jatkaa itsekasvatustaan, ja ne veljet, jotka saattoivat jättää koko vanhan elämänsä ja liittyä Buddhaan välittömästi, seurasivat häntä. Ja vaikka ne eivät aina seuranneet häntä, niin hän järjesti tuommoisia munkkikunta, jotka asuivat yhdessä ja harjoittivat itsekasvatusta ja me tiedäm-

me, että kaksi kertaa kuussa nämä munkkikunnat kokoontuivat ja tunnustivat toisilleen syntinsä, niinkuin me sanoisimme, kertoivat missä olivat langenneet ja rikkoneet, päästäkseen omantunnon-tuskista, ja saivat toisiltaan anteeksi. Sillä tavalla oli Buddha järjestänyt lähempien seuraajiensa elämän. Ja niinkuin luemme indialaisista kirjoista, että Buddha pelasti 11.000 ihmistä, niin että heistä tuli arhaaneja, joilla ei ole mitään persoonallista itseään, jota tahtoo hoivata, vaan luopuu itsestään totuuden tähden yhtyäkseen siihen suureen elämään, jota Buddha nimittää Nirvanaksi. Tällä tavalla Buddha koettaa ratkaista tämän kysymyksen. Mutta kun Buddha oli kuollut ja jättänyt tämän elämän, niin ei ole tietoa siitä, että olisi enää noin suuremmoisesti ihmissieluja pelastettu. Joskin nuo munkkikunnat alussa osoittautuivat tarkoitustaan vastaaviksi, niin myöhemmin jo degeneroituvat, niinkuin kaikki täällä maan päällä. Ja Buddha-lainen maailma jakautui kahtia: itäiseen ja pohjoiseen; molemmat ovat erilaisia.

Mutta ei ole tarkoitus pohtia enemmän tätä, vaan tehdä selväksi, mitä tämä meidän kristillinen kirkko, mitä siis Jeesus on ajatellut maailman ihmisten pelastamisen suhteen ja miten Jeesus oli järjestänyt näitä asioita. Hänen metoodinsa ei kokonaan poikennut Buddhan metoodista, sillä brahmasieluja on syntynyt ympäri maailmaa, sinne ja tänne, ja jos niitä tahtoisi koota, niin ei voinut pitää silmällä yhteiskunnan ulkonaista järjestystä. Siis Jeesuksella oli mielessä, että oli saatettava kokoon kaikki ne ihmiset, jotka kaipasivat sitä, mutta Hän tiesi samalla, mitä Buddhan järjestelmältä puutui. Onhan luultavaa (minä sanon luultavaa), että Jeesus kävi Indiassa niinä vuosina, jolloin ei Hänestä tiedetä. Hänen biografoissaan on monen vuoden aukko, ja on luultavaa, että hän kävi Indiassa, Tibetissä ja Egyptissä. Hän tiesi, miten kaikki asiat oli maailmassa ja hänellä oli nyt suuri, ihmeellinen suunnitelma, joka ehkä oli herännyt hänessä, eli tuli hänessä tietoiseksi ja tajuntaan juuri Tibetissä ollessaan. Ennen kuin ryhdymme seikkaperäisesti selittämään, mitä Jeesus

ajatteli kirkon tehtäväksi, lyhyesti sanoen, niin tahtoisin muistuttaa teidän mieleenne erään ihmeellisen kertomuksen evankeliumista. Se ei esiinny semmoisena kuin minä sitä nyt ajattelen, ainoastaan Luukkaan evankeliumi kertoo siitä sillä tavalla, mutta se silmiinpistävästi kertoo siitä seikkaperäisemmästi kuin toiset, sillä toiset evankeliumit sivuuttavat tämän asian ja jättävät sen kokonaan mainitsematta. Minun mielessäni on kuva; ristiin-naulitsemistapahtuma Goltatalla. Kaikki evankelistat ovat kertoneet, että Jeesus Nazarealainen ristiin naulittiin Golgatalla kahden ryövärin välille. On siis kolme ristiä pääkallon paikalla, Jeesus keskellä ja toinen ryöväri toisella puolen ja sitten kaikki evankelistat kertovat, että Jeesusta pilkattiin. Kun hän riippui siellä ristin puulla niin kaikenlaisia herjauksia tuli: eihän hän osaa auttaa itseään edes ristin puulla; on kerrottu, että hän parantaa sairaita ja nyt täytyy roikkua tuossa ristinpuulla. Tällaisia herjauksia kuului ja kansanjoukot ja sotilaat nauroivat ja ilkkuivat ja useissa evankeliumeissa sanotaan, että ryöväritkin ristinpuulla pilkkasivat häntä. Mutta Luukas kertoo: toinen ryöväreistä pilkkasi ja yhtyi sotamiesten ja kansanjoukkojen herjauksiin, mutta toinen ryöväreistä nuhteli häntä ja sanoi: „kuinka sinä! etkö vieläkään usko Jumalaan, vaikka olet tuossa kuoleman edessä? etkö vieläkään ymmärrä, että me kaksi ainoastaan niitämme, mitä olemme kylväneet, mutta tuo mies tuossa meidän keskellä ei ole mitään pahaa tehnyt; hän kuolee viatonna; etkö sitä ymmärrä, etkö voi olla hiljaa?“ Näin kertoo Luukas. Ajatelkaamme sellaista situationia: Toinen on niin todellinen ryöväri, että osaa pilkata, ja toinen niin todellinen ihminen, että osaa moittia, nuhdella häntä. Jeesus ei sano mitään, mutta voi ymmärtää, että hänen sydämessään on suuri riemu sen ryövärin puheiden johdosta, joka on ainoa, joka puolustaa häntä tuossa suuressa kansanjoukossa, ja sitten kun viimeinen hetki alkoi lähestyä, niin se ryöväri, joka puolusti, kääntyi Jeesuksen puoleen sanoen: „Herra, muista minua, kun tulet valtakuntaasi“. Ja silloin Jeesus käänsi päänsä ristillä olevan ryövärin puoleen ja

sanoi: „Totisesti olet tänä päivänä oleva minun kanssani paratiisissa.

Luukkaan kertomuksessa n.s. „katuvasta ryöväristä“ on lausuttuna kirkon syntysanat, sillä mikä tuo ryöväri on? Hän ei ollut tavallinen pahantekijä, joka vihassaan ja intohimossaan olisi tappanut; ei hän silloin olisi voinut puhua tuolle ristin puulla olevalle Jeesukselle näin: „muista minua kun tulet valtakuntasi.“ Ei, tässä on syvempi asia takana, josta ei ole kerrottu evankeliumissa. Mutta voi ymmärtää hyvin, että tämä niinsanottu ryöväri ei ollut mikään tavallinen pahantekijä, vaan että hän oli poliittinen pahantekijä. Niitä oli siihen aikaan Juudeassa paljon. Hän oli poliittinen pahantekijä, joka nuoresta saakka oli kärsinyt siitä, että Juudan kansaa orjuutti vieras valta, että heidän kansa oli tehty orjaksi. Juudan kansa oli ennen ollut vapaa ja itsenäinen, mutta nyt sorrettu. Monen nuoren ihmisen sielussa se herätti intohimoa, mutta jaloimpaa intohimoa, joka tahtoo vapaaksi kansansa. Tämän tähden tapahtui Juudan maalla yhtämittaa kapinoita, mutta onnistumatta, sillä siinä ei ollut mukana koko kansa, joukkoja vaan, pienempiä ryhmiä vaan, mutta mitä ne mahtoivat Rooman joukoille? Ja kuitenkin koko kansa olisi voinut nousta, mutta se pelkäsi, että mitä me mahdamme Rooman mahtavan vallan edessä. Mutta se ajatteli, että kun tulee Juudan kuningas, niin silloin me nousemme ja voitamme. Silloin usein kapinoitsijat esiintyivät messiaina, kansansa vapauttajina. Nyt tämä ryöväri ristin puulla, Golgatalla, oli ihminen, joka nuoresta lähtien – eihän hän nytkään mikään vanha ollut – ei ymmärtänyt muuta kuin, että täytyy kostaa ja nousta vastaan ja hän oli myös kuunnellut Jeesuksen puhetta. Hän oli ollut mukana silloin, kun Jeesus esitti uutta vapauttavaa elämänsanomaa ja kun Jeesus sanoi ihmisille: „vihalla, väkivallalla ei koskaan saa mitään hyvää aikaan, ei koskaan mitään pysyvää. Vapautukaa omassa sisässänne ja sitten kun olette lempeitä ja sävyisiä sielultanne, silloin tulette perimään maan. Jeesus opetti

määrättyä poliittista ohjelmaa. Hän sanoi: „muistakaa, että näissä yhteiskunnissa, joissa ei ole mitään henkisesti siveellistä järjestystä, näissä on Jumalan kuningaskunta näkymätön; kuulukaa siihen ja muistakaa, että se merkitsee sitä, että te olette ihminen, joka ette voi tehdä väkivaltaa. Alistukaa ilomielin ja kasvakaat kärsimyksissä. Elämä pitää huolen siitä, että tulette vapaiksi ja tulette perimään maan.“ Ja ryöväri ja nuorukainen, joka on yhteiskunnallisesti innostunut ja tahtoo, että maailma on parannettava ja kansa on vapautettava, kuunteli Jeesuksen puheita, mutta aina meni ikäänkuin surullisena pois ajatellen: siitä ei tule mitään, tuo on haaveita; minä en tahdo muuta kuin että pitää mennä kärsiviä auttamaan. Ja hän meni yhdessä toisten samoinajattelevien kanssa roomalaisia vastaan. Monet heistä tapettiin ja johtajat otettiin kiinni ja nyt hän oli täällä ristin puulla. Hän ajatteli itseksensä: hukkaan meni kaikki, minun ponnistukseni ei vienytkään mihinkään: kansa ei ole vapaa, päinvastoin, moni menee kuolemaan, eikä se vaikuttanut mitään. Se oli kaikki turhaa ja epäviisasta. Ja kun hän näki, kuka on hänen vieressään, että Jeesus Nazarealainen oli ristinpuulla, niin yht’äkkiä kirkastui hänelle, ja hän ymmärsi, ettei tiennyt ennen, miten asiat oli; nyt minä näen. Ei olisi pitänyt katsoa niin lyhyesti, ettei näe eteensä. Olisi pitänyt nähdä vuosisatoja eteenpäin ja olisi pitänyt tietää, että me ihmiset, jotka olemme ijankaikkisia olentoja, saavutamme, mitä on määrätty, kun kuljemme oikealla tiellä. Ja Hän tässä on todella ollut minunkin ystäväni ja hän tietää varmasti, että minä en ole tarkoittanut mitään pahaa, vaan olen tahtonut uhrata itseni kaikkien puolesta. Hän on puhunut näkymättömästä kuningaskunnasta ja siinä hän on itse suurin valtiast. Ja hänen huulensa kuiskaavat mestarille, joka on toisella puolen: „muista minua, kun sinä tulet valtakuntaasi.“ Jeesus on koko ajan seurannut tuota sisäistä taistelua rakkaan veljensä rinnassa ja Hän sanoo: „totisesti sanon sinulle: „tänään olet oleva minun kanssani paratiisissa.“ Ja se vapautti

hänet tuskasta; hän oli itse hyvä ja taivaallinen olento; hän itse oli hyvä ja tahtoi kulkea oikeuden tietä parhaan ymmärryksensä mukaan. Jos hän oli pettynyt, niin se ei ollut hänen tahtonsa, vaan järkensä syy. Nyt, kun hän kuolla taisi, on hän vapaa.

„Totisesti hän seuraa minua toiselle puolen.“ Se oli ääretön lohdutus Jeesukselle; se oli sanomattoman suuri onni Jeesukselle. Noin hienon ja voimakkaan ihmisen hän voitti viimeisenä hetkenä. Se oli sanomaton riemu. Hänelle hän siis tarjosi ehtoollisviinin Graalin maljasta. Jos olisi voinut seurata tätä, niin olisi voinut nähdä, kuinka Jeesus ojensi silloin ristiinnaulitulle veljelleen Graalin maljan, näkymättömän kristallimaljan, jossa oli ehtoollisviini, Hänen omaa vertaa. Hän antoi tuon ryövärin juoda sitä ja samalla silloin ristiinnaulittu ryöväri tunsu, kuinka autuuden virrat kulkivat hänen läpi ja hän tunsu sisässään, että nyt saavutti mitä sisimmässään toivoi.

Tämä evankeliumin kertomus sisältää mielestäni Jeesuksen suunnitelman, Hänen tarkoituksensa kirkon suhteen. Sillä kirkko, me ihmiset ja se voima, mikä oli täällä maan päällä Hänen jälkeensä, nehän tunnustaisivat Häntä. Siis sen kirkon pitäisi olla osaksi näkyväisen, niinkuin Jeesus itse oli ollut vaeltaessaan täällä maan päällä, opetti kansaa ja kutsui sieluja luokseen, ja osaksi sen pitäisi olla näkymätön ja jakaa ehtoollista Graalin maljasta, ja vielä sen pitää olla voimakas, tietorikas näkymättömistä, niin että se voi avata taivasten portit ja myöskin sulkea ne. Näin pitäisi kirkon olla.